

Будеш - не будеш

Пилип-Полян Юрик

У компартійні часи за моральним обличчям комуністів слідкували райкоми КПУ. І як тільки ставало відомо, що хтось десь добряче перепив чи дуже вже перелюбствував – його викликали на бюро райкому й "розбирали". Ті, хто пильнував за моральною чистотою, самі були далеко не ангели. Але існував неписаний закон: роби, що хочеш, тільки не попадайся.

В одному з невеличких бригадних сіл був кремезний бригадир, який дуже любив чужих жінок. Ту, яку він на сьогодні намітив – посилав підмітати в коморі. Потім, коли всі колгоспниці розходилися по робочих місцях, заходив до комори й пропонував замітальниці інтимні послуги. Рано чи пізно, але про це вже знало все село. Дійшла справа й до парткому колгоспу, а потім і до райкому.

На бюро перший секретар райкому партії після того як доповіли, чому бригадирову поведінку треба тут розглядати, питає винуватця:

– Ну і як ти, будеш і далі?

– Ні, не буду! – твердо каже бригадир. А завідувач кабінету політосвіти – ехидненько:

– А я не вірю...

– Не буду!

– А я не вірю...

Перший секретар:

– Тоді скажи, які ти висновки із цього вже зробив?

– Та я ж і кажу: Марію й Гальку більше ніколи не зачеплю, бо то такі язикаті, що не тільки все село, а й увесь район знатиме!